

heldbringende for Byernes Befolkning og Erhvervsliv som for Landets Befolkning og Erhvervsliv.

Jeg synes ikke, Socialdemokraterne skulde kaste med Sten, naar de selv bor i et Glashus. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet tilstod, at han og hans Parti vil varetage Arbejdernes Interesser, ligesom Venstre vilde varetage Gaardmændenes. Nej, dette „ligesom“ maa jeg anholde. Fordi Socialdemokratiet er et Klasseparti, fordi det er et Fagforeningsparti, har man ikke Lov til at sige, at alle andre Partier paa lignende Maade repræsenterer en bestemt Klasse og varetager en enkelt Klasses Interesser. Jeg kunde ønske, at nogen kunde oplyse mig om, hvornaar den afgaaede Regering, hvornaar Venstre har søgt at skaffe Landbruget Særfordele paa det øvrige Samfunds Bekostning. I hvert Fald kan jeg med Bestemthed sige, at hvis man indenfor Landbruget vilde finde paa saadant noget som, at man skulde lovfæste en 8 Timers Arbejdsdag, vilde Venstre med lige saa stor Styrke vende sig imod et saadant Krav, som vi nu vil gaa imod, at man ad Lovgivningens Vej fastsætter 8 Timers Arbejdsdagens Gennemførelse. Vi har heller aldrig fra Landbrugets Side søgt at misbruge Valutaspørgsmaalet til derigennem at opnaa Særfordele. Hvad vilde man sige, hvis Landbruget fandt paa at gøre gældende, at lige saa vigtigt det er at indskrænke Importen, lige saa vigtigt er det at øge Eksporten: lad os faa Eksportpræmier for alle de eksporterende Erhverv, andre Lande har gjort noget lignende før Krigen? Ja, det vilde være at misbruge Situationen, det vil vi aldrig gaa med til fra Venstres Side. Men vi er her i en Situation, hvor der er specielle Interesser, som skal betjenes af Valutasituationen, hvor denne skal bruges paa den Maade.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet tog mig det meget ilde op, at jeg i Forbigaaende havde talt om det mærkelige Forhold, at vore Bygningshaandværkere i en Tid, hvor der trænges til mange flere Bygninger, kun giver Samfundet gennemsnitlig Aaret rundt 5 Arbejdstimer daglig. Det ærede Medlem mente ikke, at han nogen Sinde havde udtalt sig i Retning af Nedsættelse af Arbejdsydelsen, og talte med stor Begejstring om den flittige Murer, der staar paa Stilladset. Nu skal jeg ikke nægte, at der findes virkelig flittige Murere her i Landet — der er naturligvis Forskel paa Murere ligesom paa alle andre Mennesker —, men hele den Tale, det ærede Medlem holdt til Forherligelse af Murerens

Flid i dette af Bolignød hærgede Samfund, var netop holdt saadan, som den skal være holdt, og jeg antager, at naar den fagorganiserede Murer i Dag paa sit Stillads har læst sin „Social-Demokrat“ og set, hvad det ærede Medlem har sagt i Gaar her i Tinget, har han sagt: Vor Ordfører i Lands tinget har talt saaledes, som han skal tale.

Men den ærede socialdemokratiske Ordfører fremsatte saa en Paastand, som jeg ganske vist ogsaa har hørt før, men dog gerne vil anholde. Han fremsatte i fuldt Alvor den Anskuelse, at en Murer, en Bygningshaandværker kan bestille mere i 8 Timer, end han kan bestille i 9 Timer, og at Arbejdsydelsen altsaa er større i en kortere end i en længere Arbejdstid. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet synes altsaa at være af den Opfattelse, at Arbejds mængden staar i omvendt Forhold til Arbejdstiden. Jeg vil heroverfor opstille en Ligning, som jeg tror er rigtigere, nemlig at Arbejds mængden er et Produkt af Tid gange Flid; det er de to Faktorer, der bestemmer Arbejds mængden, og reducerer man den ene eller dem begge, reducerer man det samlede Resultat. Det ærede Medlem kan nu fortælle, saa længe han vil, at man ved at reducere Arbejdstiden faar en større Arbejds mængde ud; der er ingen Landet over med sund Sans i Livet, som vil anerkende denne Paastand, ikke en Gang Murerne selv, men de er jo tvunget gennem Organisationstvingen til at rette sig efter, hvad der i saa Henseende bliver foreskrevet. Og jeg gentager, at den Op træden, der i en boligknapp Tid efter 4 Maaneders Arbejdsledighed Landet over udvises af Byggefagene — ikke fordi de paagældende Personer selv ønsker det, men fordi deres Organisation tvinger dem dertil —, i Virkeligheden er en offentlig Forargelse.

Jeg skal dernæst overfor det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Schøvelin), der talte som Ordfører for det konservative Folkeparti, sige, at jeg kun kan anerkende, at han saa aabent vedkendte sig; at han er en Tilhænger af det merkantilitistiske Princip — det har jeg for øvrigt aldrig tvivlet om, naar jeg har hørt ham tale eller læst, hvad han har skrevet, men det er altid rart at faa det bekræftet. Skønt det ærede Medlem indrømmede, at Slutresultatet af denne Politik ikke var heldigt, mente han dog, den havde haft sin store Betydning, og han mente at vide bedre Besked end jeg i saa Henseende, fordi jeg havde den Fejl, at jeg ikke har levet i det Aarhundrede, da Mer-